

Súd: Krajský súd Košice
Spisová značka: 6CoPr/5/2025
Identifikačné číslo súdneho spisu: 7221205338
Dátum vydania rozhodnutia: 12. 08. 2025
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Andrea Galdunová
ECLI: ECLI:SK:KSKE:2025:7221205338.2

Uznesenie

Krajský súd v Košiciach v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Andrey Galdunovej a sudkýň JUDr. Viktórie Midovej a JUDr. Moniky Koščovej v spore žalobkyne: A. B., nar. X.X.XXXX, bytom C. XXX, zastúpená doc. JUDr. Jozef Tekeli, PhD. & Associates, s.r.o., so sídlom v Košiciach, Hlavná 25, proti žalovanej: 1/ Obec D., so sídlom D. XX, zastúpená Advokátskou kanceláriou JUDr. Miroslava Slovinská, so sídlom v D. E. F., G. E. XX, o zaplatenie náhrady mzdy z neplatného skončenia pracovného pomeru, o odvolaní žalovanej proti uzneseniu Mestského súdu Košice sp. zn. K2-11Cpr/5/2021 zo dňa 28. januára 2025

rozhodol:

M e n í uznesenie Mestského súdu Košice č.k. K2-11Cpr/5/2021 - 277 zo dňa 28. januára 2025 vo výroku I. tak, že žalovanej priznáva proti žalobkyni nárok na náhradu trov prvoinštančného konania v rozsahu 32,68 %.

M e n í uznesenie Mestského súdu Košice č.k. K2-11Cpr/5/2021 - 277 zo dňa 28. januára 2025 vo výroku II. tak, že stranám sporu nepriznáva nárok na náhradu trov odvolacieho konania sp.zn. 6CoPr 2/2024.

Žiadnej zo strán nárok na náhradu trov tohto odvolacieho konania n e p r i z n á v a.

o d ô v o d n e n i e :

1.Mestský súd Košice (ďalej len súd prvej inštancie alebo len súd) napadnutým uznesením nepriznal stranám sporu nárok na náhradu trov prvostupňového konania (I.) a priznal žalobkyni proti žalovanej nárok na náhradu trov odvolacieho konania (II.).

2. Rozhodol tak v konaní, v ktorom sa žalobkyňa po pripustení zmeny žaloby domáhala, aby súd zaviazal žalovanú zaplatiť jej 5.644,63 € s príslušenstvom do 15 dní od nadobudnutia právoplatnosti rozsudku. Tento nárok si uplatnila ako náhradu nevyplatenej čistej mzdy, ktorú by poberala u žalovanej od 11.4.2017 (kedy oznámila žalovanej, že trvá na ďalšom zamestnávaní) do 10.6.2020 (uplynutie dohodnutej doby trvania pracovného pomeru), ak by s ňou žalovaná (neplatne) neskončila pracovný pomer.

3. Súd prvej inštancie rozsudkom z 29.5.2023 č.k. 11Cpr/5/2021-202 zaviazal žalovanú zaplatiť žalobkyni náhradu mzdy v sume 1.900,20 € s úrokom z omeškania vo výške 5% ročne zo sumy 120,46 € netto od 16.11.2019 do zaplatenia, úrokom z omeškania vo výške 5% ročne zo sumy 240,92 € netto od 16.12.2019 do zaplatenia, úrokom z omeškania vo výške 5% ročne zo sumy 240,92 € netto od 16.1.2020 do zaplatenia, úrokom z omeškania vo výške 5% ročne zo sumy 259,58 € netto od 16.2.2020 do zaplatenia, úrokom z omeškania vo výške 5% ročne zo sumy 259,58 € netto od 16.3.2020 do zaplatenia, úrokom z omeškania vo výške 5% ročne zo sumy 259,58 € netto od 16.4.2020 do zaplatenia, úrokom z omeškania vo výške 5% ročne zo sumy 259,58 € netto od 16.5.2020 do zaplatenia a úrokom z omeškania vo výške 5% ročne zo sumy 259,58 € netto od 16.6.2020 do zaplatenia, a to do 15 dní od právoplatnosti rozsudku (I.), v prevyšujúcej časti žalobu zamietol (II.) a zaviazal žalovanú nahradiť žalobkyni trovy

konania v plnom rozsahu. Súd prvej inštancie priznal žalobkyni náhradu mzdy až od 15.10.2019 (t.j. od jej preukázateľného oznámenia o trvaní na ďalšom zamestnávaní podľa § 79 ods. 1 ZP) do ukončenia zmluvne uzavretého a zo zákona vyplývajúceho (§ 18a ods. 5 zákona o obecnom zriadení) funkčného obdobia kontrolórky obce Slovinky, t.j. do 10.06.2020, pričom prihliadol na tú skutočnosť, že žalobkyňa požadovala len náhradu mzdy za mesiac máj 2020.

4. Na odvolanie žalovanej Krajský súd v Košiciach rozsudkom z 30.7.2024 sp. zn. 6CoPr/2/2024 potvrdil rozsudok v napadnutom výroku I., zrušil vo výroku III. o náhrade trov konania a v tomto rozsahu vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie, aby dôsledne posúdil, či je potrebné aplikovať ust. § 255 ods. 1, 2 zák. č. 160/2015 Z.z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „CSP“), alebo sa možno od tohto ustanovenia odchýliť. Úlohou súdu prvej inštancie malo byť (aj) posúdenie možnosti (potreby) aplikácie ust. § 257 CSP, ktorú súd skúma ex offa, a vysporiadať sa pritom so všetkými námietkami strán sporu. Odvolací súd poukázal na ustálenú prax súdov, ktoré v sporoch s totožným predmetom konania, o aký sa jedná v tomto prípade, vychádzajú pri rozhodovaní o trovách konania zo zásady úspešnosti strany sporu s tým, že nie sú dané dôvody na odchýlenie sa od tejto zásady, keďže pri náhrade mzdy po neplatnom skončení pracovného pomeru za obdobie prvých 12 mesiacov (kde zákonný nárok nemožno znížiť) výsledok nezávisí od úvahy súdu a nemožno ho považovať ani za spor kde výška plnenia závisí od znaleckého posudku, nakoľko výšku náhrady možno vypočítať na základe jasných vopred daných (zákonom) pravidiel, známych pred podaním žaloby.

5.1. Súd prvej inštancie po vrátení veci odvolacím súdom, vo vzťahu k zostávajúcemu predmetu konania, právne posúdil nároky strán sporu na náhradu trov konania podľa § 255 ods. 1, 2, § 262 ods. 1 a § 257 CSP a vychádzajúc z právoplatného meritórneho rozhodnutia o uplatňovanom nároku žalobkyne na náhradu mzdy vo výške 5.644,63 € dospel k záveru, že žalobkyňa bola úspešná v časti o zaplatenie 1.900,20 €, čo predstavuje 33,66 % a žalovaná v časti 3.744,43 €, čo predstavuje 66,34 %. Čistý úspech prvoinštančného konania žalovanej tak určil na 32,68 % (66,34 %% - 33,66 %).

5.2. Súd prvej inštancie sa následne zaoberal možnosťou aplikácie § 257 CSP a dospel k záveru o existencii dôvodov hodných osobitného zreteľa, v dôsledku čoho nárok na náhradu trov konania úspešnejšej žalovanej proti žalobkyni nepriznal. Dôvody na aplikáciu zmierňovacieho ustanovenia súd prvej inštancie vzhliadol v okolnostiach prejednávanej veci. Prihliadol pritom na to, že žalobkyňa mala obmedzené možnosti domáhať sa svojho nároku na ochranu zamestnanca z titulu neplatného skončenia pracovného pomeru, ktorého (neplatnosť) zaviniła žalovaná. Napokon zohľadnil i to, že žalobkyňa bola ako zamestnankyňa slabšou stranou sporu za situácie, že sa voči nezákonnému postupu žalovanej musela brániť a svoje nároky uplatňovať súdnou cestou. Na záver súd zhrnul, že by bolo neprimerané, ak by bola žalobkyňa za tohto stavu ešte zodpovedná čo i len sčasti za trovy, ktoré vznikli žalovanej.

6. O trovách odvolacieho konania súd prvej inštancie rozhodol podľa § 396 ods. 3 CSP, uznesenia Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. I ÚS 453/2019 z 19.11.2019 a analogicky aj podľa čl. 4 ods. 1 základných princípov CSP konštatujúc, že žalobkyňa bola v odvolacom konaní čo do merita sporu úspešná v plnom rozsahu, pretože odvolací súd nevyhovel návrhu žalovanej na zmenu napadnutej vyhovujúcej časti rozsudku a nezamietol žalobu v celom rozsahu. Skutočnosť, že odvolací súd zrušil závislý výrok o trovách konania súd prvej inštancie síce považoval za čiastočný úspech žalovanej, na ten však neprihliadol, pretože ho po právnej stránke kvalifikoval ako nepatrný.

7.1. Proti tomuto uzneseniu podala v zákonnej lehote odvolanie žalovaná s návrhom, aby ho odvolací súd zmenil tak, že jej proti žalobkyni prizná nárok na náhradu trov prvostupňového konania v rozsahu 32,68 % a neprizná nárok na náhradu trov odvolacieho konania žiadnej zo strán. Uplatnila pritom odvolacie dôvody uvedené v § 365 ods. 1 písm. b/, f/ a h/ CSP.

7.2. Na jednej strane sa stotožnila s názorom súdu prvej inštancie, že jej čistý úspech v konaní predstavuje 32,68 % (66,34 %% - 33,66 %), no na strane druhej už nesúhlasila s aplikáciou § 257 CSP, v dôsledku ktorej jej proti žalobkyni nebol priznaný nárok na náhradu trov prvostupňového konania. Vyjadrila presvedčenie, že okolnosti prípadu neboli v danej veci tak výnimočné, aby opodstatňovali aplikáciu tohto zmierňovacieho ustanovenia. Prvoinštančnému súdu vytkla, že vôbec nereflektoval na skutočnosť, že žalobkyňa si v merite veci uplatňovala takmer 3 násobok sumy, na ktorú mala právny nárok. Namietala, že súd prvej inštancie po vrátení veci odvolacím súdom nevykonala žiadne úkony, ktoré by smerovali k zisťovaniu pomerov žalobkyne, a to napriek tomu, že v zmysle ustálenej rozhodovacej praxe súdov je potrebné pri posudzovaní dôvodov hodných osobitného zreteľa prihliadať aj na majetkové, sociálne, osobné, zárobkové a iné pomery strán sporu. Má za to, že žalobkyňa nijako

netvrdila a nepreukázala svoje nepriaznivé majetkové, sociálne, osobné, či zárobkové pomery. Napokon prezentovala názor, že samotná povaha sporu nemôže byť sama osebe dôvodom hodným osobitného zreteľa, pretože by potom zamestnávateľom v pracovnoprávných sporoch nikdy nebol priznávaný nárok na náhradu trov konania.

7.3. Výrok, ktorým súd priznal žalobkyni proti žalovanej nárok na náhradu trov odvolacieho konania podľa zásady úspechu v spore žalovaná považuje za zmätočný poukazujúc pritom na to, že o trovách prvostupňového konania súd rozhodol podľa § 257 CSP a obe konania majú rovnakú povahu sporu. Súd prvej inštancie v odôvodnení napadnutého uznesenia nevysvetlil, prečo aplikoval na rozhodnutie o trovách konania dva odlišné režimy a pokiaľ pritom argumentoval rozhodnutím Ústavného súdu SR, to nijakým spôsobom nevysvetľuje, čo ho viedlo k použitiu toho – ktorého režimu pri rozhodovaní o nároku na náhradu trov v tomto konkrétnom spore. Týmto postupom súd jednostranne zvýhodnil žalobkyňu, a to nad rámec jej zákonnej ochrany ako slabšej strany sporu. Nesúhlasila ani s názorom súdu prvej inštancie, že v odvolacom konaní mala neúspech v celom rozsahu. Súd prvej inštancie nezohľadnil, že odvolací súd vyhovel jej námietkam proti výroku o trovách konania a rozhodnutie v tejto časti zrušil a vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie. Má za to, že zásada procesného úspechu v konaní, ktorú súd prvej inštancie aplikoval, nepozná inštitút nepatrného úspechu vo veci a navyše, z odôvodnenia napadnutého uznesenia nie je možné zistiť, v akých konkrétnych atribútoch má byť jej úspech len nepatrný. Ako spravodlivejšie sa jej javí rozhodnutie, v zmysle ktorého by nárok na náhradu trov odvolacieho konania nebol priznaný žiadnej zo sporových strán.

8. Ďalšie vyjadrenia v spore podané neboli.

9. Krajský súd v Košiciach ako odvolací súd (§ 34 CSP) prejednal odvolanie žalovanej ako podané včas oprávnenou osobou proti rozhodnutiu, proti ktorému je odvolanie prípustné, bez nariadenia odvolacieho pojednávania v zmysle ust. § 385 ods. 1 CSP a contrario v rozsahu vyplývajúcom z ust. § 379 a § 380 CSP a z hľadísk uplatnených odvolacích dôvodov a dospel k nasledujúcim záverom.

10. Žalovaná namietala odvolacie dôvody podľa § 365 ods. 1 písm. b/, f/, h/ CSP, t.j. že súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (b/), že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaného dokazovania k nesprávnym skutkovým zisteniam (f/) a rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci (h/).

11. Právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav, t. zn. vyvodzuje zo skutkových zistení, aké práva a povinnosti majú strany sporu podľa príslušného právneho predpisu. Nesprávnym právnym posúdením veci je omyl súdu pri aplikácii práva na správne zistený skutkový stav, pričom o mylnú aplikáciu právnych predpisov ide, ak použil iný právny predpis, než ktorý mal správne použiť alebo aplikoval správny právny predpis, ale nesprávne ho vyložil.

12. V predmetnom prípade je vyššie uvedený odvolací dôvod naplnený tým, že súd prvej inštancie síce použil pri rozhodovaní o trovách konania správny právny predpis, ten však nesprávne vyložil a následne nesprávne aplikoval na zistený skutkový stav.

13. Podstatou odvolania je presvedčenie žalovanej o tom, že v prejednávanom prípade dôvody hodné osobitného zreteľa v zmysle ust. § 257 CSP nie sú dané.

14. Podľa § 257 CSP, výnimočne súd neprizná náhradu trov konania, ak existujú dôvody hodné osobitného zreteľa.

15. Citované ustanovenie zákona umožňuje súdu nepriznať nárok na náhradu trov konania strane sporu, ktorej inak tento nárok patrí. Jeho aplikácia pri rozhodovaní o náhrade trov konania prichádza do úvahy v prípadoch, keď sú kumulatívne splnené dve podmienky: jedná sa o dôvody hodné osobitného zreteľa a ide o výnimočné okolnosti. Dôvody hodné osobitného zreteľa, ani výnimočné okolnosti pritom zákon bližšie nedefinuje, ale výklad ponecháva na súdnu prax. K dôvodom hodným osobitného zreteľa možno však zahrnúť neprimeranú tvrdosť, podiel oboch strán na vzniku a priebehu sporu, povahu a okolnosti sporu, zložitnosť doposiaľ neriešenej právnej problematiky, zložitnosť prípadov výkladu medzinárodnej zmluvy, osobitné pomery strany sporu, či nízky príjem (por. Števec, M., Ficová, S., Baricová, J., Mesiarčinová, S., Bajánková, J., Tomašovič, M., a kol. Civilný sporový poriadok. Komentár. Praha: C.H.Beck, 2016, 1540s, str. 942). Pri posudzovaní týchto kritérií treba mať na zreteli nielen požiadavku

osobitosti, ale aj mimoriadnosti, čo znamená, že žiaden z týchto dôvodov sám o sebe nebude mať za následok automatickú aplikáciu § 257 CSP. Je potrebné, aby sa takýto dôvod vyskytol v tak výnimočných súvislostiach, že činí obvyklé usporiadanie trov konania nespravodlivým.

16. Pri rozhodovaní všeobecných súdov o tom, či sú splnené podmienky ustanovenia § 257 CSP pre výnimočné nepriznanie (úplné či čiastočné) náhrady trov konania úspešnému účastníkovi konania, je potrebné, aby skutkové okolnosti, v ktorých sa vidí naplnenie dôvodu hodného osobitného zreteľa pre nepriznanie náhrady trov konania, boli preukázané, a to zo všetkých aspektov, ktoré sú podľa ustálenej praxe všeobecných súdov relevantné. V opačnom prípade môže dôjsť pri rozhodovaní o náhrade trov konania k porušeniu základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, resp. práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 prvej vety dohovoru (por. rozhodnutie Ústavného súdu SR č. II. ÚS 122/09).

17. Úvaha súdu, že ide o výnimočný prípad a či sú dané dôvody hodné osobitného zreteľa, musí vychádzať z posúdenia všetkých okolností konkrétnej veci. Ustanovenie § 257 CSP preto nemožno vykladať tak, že možno kedykoľvek bez ohľadu na základné zásady rozhodovania o náhrade trov konania nepriznať náhradu trov úspešnému účastníkovi konania; vždy musí ísť o celkom výnimočný prípad, ktorý musí byť v rozhodnutí aj náležite odôvodnený. Pri skúmaní existencie podmienok hodných osobitného zreteľa je potrebné prihliadať v prvom rade na majetkové, sociálne, osobné a ďalšie pomery všetkých účastníkov konania a je potrebné vziať do úvahy nielen pomery toho, kto by mal trovy konania zaplatiť, ale je nutné zohľadniť aj dopad takéhoto rozhodnutia najmä na majetkové pomery oprávneného účastníka. Významnými z hľadiska aplikácie § 257 CSP sú tiež okolnosti, ktoré viedli k uplatneniu nároku (práva) na súde, postoj účastníkov v priebehu konania a pod. (por. uznesenie Najvyššieho súdu SR z 9. júna 2010, sp. zn. 5 Cdo 67/2010).

18. Ustanovenie § 257 CSP preto nemožno interpretovať tak, že súdu umožňuje kedykoľvek a bez ohľadu na základné zásady rozhodovania o náhrade trov konania nepriznať náhradu trov úspešnému účastníkovi konania. Výnimočnosť aplikácie tohto ustanovenia musí byť daná osobitnými okolnosťami, ktorých charakteristika musí byť v odôvodnení rozhodnutia vždy náležite vysvetlená a konkretizovaná (por. rozhodnutie Najvyššieho súdu SR 5MCdo/24/2011). Toto ustanovenie má slúžiť na odstránenie neprimeranej tvrdosti, inými slovami, na dosiahnutie spravodlivosti pre sporové strany. Pokiaľ je aplikované bez toho, že by relevantné dôvody na taký postup boli posudzované, ide o postup svojvoľný, a teda zasahujúci do základného práva na spravodlivé konanie podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (rozhodnutie Ústavného súdu SR č. I. ÚS 168/2018).

19. V danej veci súd prvej inštancie odôvodnil aplikáciu § 257 CSP okolnosťami prejednávanej veci. Prihliadol pritom na to, že žalobkyňa mala obmedzené možnosti domáhať sa svojho nároku na ochranu zamestnanca z titulu neplatného skončenia pracovného pomeru, ktorého (ne)platnosť) zavinila žalovaná. Napokon zohľadnil i to, že žalobkyňa bola ako zamestnankyňa slabšou stranou sporu za situácie, že sa voči nezákonnému postupu žalovanej musela brániť a svoje nároky uplatňovať súdnou cestou.

20. Odvolací súd musí prisvedčiť názoru žalovanej, že samotná skutočnosť, že v konaní ide o pracovnoprávny spor, kde zamestnanec je v postavení slabšej strany (charakter sporu) neznamená automaticky možnosť aplikácie ustanovenia § 257 CSP. Rovnako je potrebné nahliadať na úvahy súdu týkajúce sa obmedzených možností žalobkyne domáhať sa svojich nárokov z neplatného skončenia pracovného pomeru. Ani jeden z týchto argumentov podľa posúdenia odvolacieho súdu nespĺňa prvky výnimočnosti, nevyhnutné pre možnosť aplikácie zmierňovacieho ustanovenia, pretože sú všeobecne použiteľné na všetky pracovnoprávne spory, v ktorých sa žalobcovia (hoc čiastočne) úspešne domohli náhrady mzdy z neplatného skončenia ich pracovného pomeru.

21. Riadiac sa týmito úvahami, tu musí pristúpiť aj iná skutočnosť, vo svetle ktorej sa zodpovednosť neúspešnejšej žalobkyne za trovy konania žalovanej, bude javiť nespravodlivá. A práve takúto skutočnosť žalobkyňa v priebehu celého konania vôbec netvrdila, hoci zo zrušujúceho uznesenia odvolacieho súdu mala vedomosť o tom, že v ďalšom konaní sa bude posudzovať (aj) možnosť (potreba) aplikácie § 257 CSP.

22. Odvolací súd tiež upriamuje pozornosť na to, že i vo vzťahu k skutočnostiam majúcim význam pre rozhodnutie o trovách konania, má strana, ktorej sú tieto okolnosti na prospech, povinnosť tvrdenia a dôkaznú povinnosť. Súdu neprináleží a nie je jeho povinnosťou tieto procesné povinnosti strán suplovať. V rovine právnej je potrebné mať na zreteli, že záver o aplikovateľnosti ust. § 257 CSP nemôže spočívať

len na posúdení jedného hoc aj praxou aprobovaného kritéria bez zistenia a vyhodnotenia tiež ďalších skutočností, vplyvajúcich na obraz o spravodlivosti takého usporiadania.

23. Vzhľadom k tomu, že odvolací súd, v kontexte aj iných skutočností, ktoré vyšli v konaní najavo, postráda také skutkové okolnosti, ktoré by pri formovaní rozhodnutia o trovách konania odôvodňovali aplikáciu ust. § 257 CSP, odvolanie žalovanej proti výroku uznesenia o trovách prvostupňového konania tak je plne opodstatnené.

24. Pokiaľ ide o trovy odvolacieho konania (kde rozhodoval Krajský súd v Košiciach pod sp. zn. 6CoPr/2/2024), odvolací súd poukazuje na to, že konanie pred súdom prvej inštancie a odvolacie konanie pre účely rozhodnutia o trovách konania (nároku strán na náhradu trov) tvoria jeden celok. Z ust. § 262 ods. 1 CSP vyplýva, že súd rozhoduje o trovách konania bez návrhu, keďže trovy konania predstavujú súčasť celého súdneho procesu. Výrok o nároku na náhradu trov konania má povahu tzv. závislého výroku, a to z dôvodu vzájomnej väzby medzi výsledkom sporu a priznaním, či nepriznaním nároku na náhradu trov konania. Pritom pre rozhodnutie o nároku strany na náhradu trov konania a (ne)priznanie náhrady trov je rozhodujúci celkový (konečný) výsledok sporu a procesný úspech či neúspech strany vo veci, a nie len čiastkový úspech strany v jednotlivých štádiách konania, ktoré bolo vedené pred súdom prvej inštancie i pred odvolacím súdom; odvolacie konanie v tomto smere nepredstavuje samostatnú fázu konania, ale s konaním na súde prvej inštancie do vydania konečného rozhodnutia tvorí jeden celok, a preto súd nemôže nezávisle od celkového výsledku sporu rozhodnúť samostatným výrokom len o trovách odvolacieho konania, ale rozhoduje o trovách celého konania, teda vrátane trov, ktoré vznikli v konaní na odvolacom súde (porov. uznesenie Ústavného súdu SR sp. zn. I.ÚS 453/2019).

25. Vzhľadom k tomu, že trovy konania zahŕňajú tak trovy konania pred súdom prvej inštancie ako aj trovy odvolacieho konania vedeného pod sp. zn. 6CoPr/2/2024 a tvoria jeden celok, nesprávne súd prvej inštancie o trovách odvolacieho konania rozhodol osobitným výrokom II. napadnutého uznesenia podľa výsledku tohto odvolacieho konania, a teda inak správne zvolené právne normy - ustanovenia § 255 ods. 1, § 262 ods. 1 a § 396 ods. 3 CSP nesprávne interpretoval a aplikoval na daný prípad a postupoval tak v rozpore s princípom jednotnosti civilného sporového konania.

26. Okrem toho, odvolací súd musí prisvedčiť námietkam žalovanej o zmätočnosti tohto výroku uznesenia, pretože na neho aplikoval iný režim bez toho aby vysvetlil, prečo pri trovách prvoinštančného konania vzhliadol dôvody pre aplikáciu § 257 CSP a pri trovách odvolacieho konania už nie.

27. Nakoľko procesné podmienky konania boli v tomto prípade splnené, odvolacím súdom bola zistená len právna vada a pre rozhodnutie mal odvolací súd dostatočný skutkový základ, pristúpil v súlade s ust. § 388 CSP k zmene vecne nesprávneho napadnutého uznesenia spôsobom vyplývajúcim z výrokovej časti tohto uznesenia.

28. Pokiaľ ide o trovy prvostupňového konania, nebolo sporné, že čistý úspech žalovanej bol 32,68 % (66,34 % - 33,66 %), preto odvolací súd priznal žalovanej v tomto rozsahu nárok na náhradu trov prvoinštančného konania voči neúspešnejšej žalobkyňi.

29. I keď žalovaná by mala v tomto rozsahu nárok aj na trovy odvolacieho konania vedeného pod sp. zn. 6CoPr/2/2024, odvolací súd o ňom (nároku) nemohol rozhodnúť rovnakým výrokom ako o trovách prvostupňového konania, a to napriek tomu, že odvolacie konanie tvorí s prvoinštančným konaním jeden celok, pretože žalovaná v petite svojho odvolania navrhla nepriznať nárok na náhradu trov odvolacieho konania žiadnej zo strán a v danej veci podmienky na odklon od tohto návrhu (§ 379 CSP) splnené neboli.

30. Z rovnakých dôvodov odvolací súd rozhodol aj o trovách tohto odvolacieho konania, pričom zohľadnil i to, že žalobkyňa nebola v tomto konaní úspešná a žiadne trovy konania jej ani nevznikli.

31. Toto rozhodnutie prijal senát Krajského súdu v Košiciach pomerom hlasov 3 : 0 (§ 393 ods. 2 poslednej vety CSP).

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu odvolanie **n i e j e** prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 1,2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy. Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 1,2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 CSP).